

မျှင်မ

နန်းထိုက်ပေဒါ

အခန်း (၁)

မျက်လုံးတွေ ပြာသွားအောင် ပြိုးပြက်ဝင်းထိန်သွားသည့် လျှပ်စီးရောင်ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲပါလာမည့် အသံကိုသိလိုက်ကာ အားသွန်ပြေးနေရင်း နားနှစ်ဖက်ကို ဖိပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ။

“ဂျိမ်း ဒလိန်း... ဒလိန်း....”

အသံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ မြောက်တက်သွားသလိုပင်။ မိုးခြိမ်းလိုက်တာလား... မိုးကြိုးပစ်သည် လား...။

ဘာမှန်းမသိသော်လည်း ထိုအသံ၏ ပြင်းထန်သော တုန်ဟီးမှုမှာ နှလုံးခုန်ရပ်၍ နေရာမှာ တင် တုံးခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားချင်သည်။ ။

“ဂျိမ်း... ဒိန်း...”

မိုးခြိမ်းသံတွေက အနိမ့်အမြင့် မညီညာစွာ ကောင်းကင်ယံမှာ ဒေါသထန်နေဆဲ..။

မိုးစက်တို့ သည် မြေပြင်ထက်က အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို “ဒီတစ်မိုးနှင့် မျောပါစေ” လို့ များ အပြီးသတ် သုတ်သင်လိုသည် လား မသိ...။

ညရယ်... လေရယ်... မိုးရယ်... အငြိုးကြီးကြီးနှင့် စစ်ခင်းနေကြ၏

။

မိုးရေထဲမှာ ပြေးနေသည့် သူမကတော့ လျှပ်စီးလက်သွားပြီဆို နားတွေကိုပိတ်၍ မိုးခြိမ်းသံတွေ ငြိမ်သွားခိုက်မှာ အားသွန်ပြေးရင်း ခြေချ

ရာ မြေပြင်သည် မြေပြင်မဟုတ်တော့ဘဲ ရေပန်းရေဖွားတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်စင်ထွက်နေကြ၏။

အားကောင်းလွန်းသည့် မိုးရေတွေထဲမှာ မျက်ရည်စက်တွေက အနိင်လှဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မိုးထဲမှာ ပဲ ပျောက်ပျက်ကြလေသည် ။

“တပည့်တော်မ ဒီဘဝ ဒီဝဋ်ကြွေးနဲ့ ပဲ သေဆုံးသွားပါရစေ”

“ဘယ်တုန်းကမှ ကံမကောင်းခဲ့တဲ့ တပည့်တော်မအပေါ် မိုးလိုက်ရွာမနေဘဲ မိုးကြိုးဆယ်စင်းမက တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ချပေးပါ”

ပြေးနေရင်း တရှိက်ရှိက် ငိုမိသည် ။ မရပ်မနားပြေးရင်း နောက်ကို လှည့်ကြည့်မိလျှင် မိုးစက်တို့ ကို တိုးမပေါက်နိုင်သော ကားမီးလုံးနှစ်လုံး၏ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။

ပြေးစမ်း...

နင့်နောက်မှာ ရောက်နေပြီ၊ ပြေးနေတော့ “အလွမ်းမခ”။

ဒီလူ့လက်ထဲမှာ ပြန်မိသွားရင် ညည်းဘဝ သွားပြီ ...၊ ပြေးရလွန်းလို့ ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးထိရဲ့ လားလည်း မသိတော့...၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြေးနေတာလား၊ လေထဲမှာ ပျံဝဲနေပြီလား ထင်မိသည် ။ ခါးထိရှည်သည့် ဆံပင်တွေကြောင့် ရေစိုပြီး ပိုလေးနေသလိုလို ...၊ ပြေးနေရင်း နောက်ပြန်ရောက် နေသလိုလို..၊

“ညည်းထွက်ပြေးရင်တော့ ငါ့မျက်နှာကို နောက်တစ်သက်ထိ မမြင်ရတော့ဘူးမှတ်”

“လူရှုပ်လူပွေ ဘာဖြစ်လဲ... သူ့ဟာသူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ယောက်ျားလေးပဲ၊ ပန်းကန်ပေလို့ ဆေးတာကမှ ကြာဦးမယ်၊ ကိုယ့်လ

ကံထဲမှာ ကောင်းသွားရင် ပြီးရောပေါ့”

“ညည်း ယူကို ယူရမှာ နော်”

“လာခေါ်ရင် လိုက်သွား ... ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဆက်ဆံ”

“ညည်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကောင်းအောင် စီစဉ်ဖို့ ငါ့မှာ အခွင့်အရေး အပြည့်ရှိတယ်၊ ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ ငါ့ရစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟင့်အင်း ...၊ မဟုတ်ဘူး ... အမေပြောတာတွေ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ...၊

အရူးလို ပြောမိရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ထပ်ချပ်မကွာ ပါလာသည့် ကားမီးရောင်ကြောင့် အံ့ကြိတ်၍ ရှေ့ပြန်အလှည့်..

“ဒိန်း...”

လျှပ်စီးလက်ခြင်းနှင့် မိုးခြိမ်းသံက တစ်ပြိုင်တည်း...။

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာသွားသည် ။ ပြာသွားသည့် အာရုံထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည့် ရှေ့တည့်တည့်က ကားမီးရောင်ကိုတော့ သိလိုက်သေး၏ ။

“အား

ဝိန်းပိတ်အောင် ရွာနေသည့် မိုးရေထဲမှာ သူ့မမြင် ကိုယ့်မမြင်နှင့် အနီးကပ် ရင်ဆိုင်မိကာမှ ဘယ်ဘက်ကမှ အရှိန်မထိန်းနိုင် ...။ တစ်ယောက်ယောက်ကို တိုက်မိလိုက်ပြီ ဆိုတာ သူသိလိုက်သည် ။ အရိပ်ပုံစံအရ မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သိနေ၏။ ထီးကို ဆွဲယူကာ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ထီးမပွင့်သေးခင် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲသွားသည် ။

“သေပြီလား မသိဘူး”

ကားရှေ့မှာ ပုံကျလဲနေသဖြင့် တိုက်မိလိုက်တာတော့ သေချာသွားသည်။ ညအမှောင်ထဲမှာ ပေမယ့် မိုးကြောင့်သာ ရှေ့ကိုမသဲကွဲပေမယ့် လမ်းပေါ်မှာ ကားသွားကားလာ တွေတော့ ရှိနေသေးသည်။

လူတွေမြင်သွားမှ ပိုရှင်းရခက်တော့မှာ မို့ မိန်းကလေးကို လှုပ်နှိုးမနေတော့ဘဲ ထီးကို ဒီတိုင်း ချထားလိုက်ပြီး သူမကို ပွေ့ယူလိုက်၏။

ထီးပြန်ကောက်ပြီး ကားထဲဝင်မိချိန်တွင် ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားလျှင် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ အတွင်းမီးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ဘေးမှာ ခွေခွေခေါက်ခေါက်လေး ပုံကျနေသည့် မိန်းကလေးကို ငဲ့ကြည့် ဖြစ်၏။ ဝင်းစိုသည့် မျက်နှာလေးမှာ မျက်ခုံးလေးတွေက ထူတန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ ပြာမည်းနေလေသည်။

သနပ်ခါးရောင် အပွင့်ရိပ်လေးတွေပါသည့် ရှန်သားအင်္ကျီလေးက သူမကိုယ်မှာ တစ်သားတည်းကပ်နေသဖြင့် မျက်လုံးရောက်သွားသည့် နေရာမှာ အမြင်မတော်...။

မျက်လုံးကို ချက်ချင်း ပြန်လွှဲ၍ ကားစက်နှိုးလိုက်မိ၏။

မဟုတ်သေးဘူး... သူမ အသက်ရှိနေသေးလား၊ သေသွားပြီလား ဒါ သိဖို့ လိုတာ...။ မီးပြန်မှိတ်ကာ ဓာတ်မီးသေးသေးလေးကိုပဲ ယူဖွင့်၍ မျက်နှာကွက်ကွက်လေးကို ထိုးထားရင်း

“ဟိတ် ... ဒီမှာ”

သူမ ပါးလေးကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်တွန်း၍ လှုပ်ခါခေါ်မိသည်။ ထို့ပြင် ကော့ချန်နေသည့် နှာတံလေးမှာ လက်ညှိုးနှင့် ကပ်ကြည့်၏။ ကိုယ့်မှာ လည်း ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ ခက်သည်။ လူသေလူရှင် ဘယ်လိုကွာသလဲဆိုတာလည်း တစ်ခါမှ ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်ဖူးတာ မဟုတ်။

“ဒီမှာ ညီမ ... ဟိတ်...”

မျက်နှာချင်းနီးအောင် ပိုင့်ကြည့်၍ နှာခေါင်းကိုပဲ အသက်ရှူမရှူ
သေချာစမ်းကြည့်ရသည်။ သေချာသွားတာက သူမ မသေသေး...။

ဆွမ်းခံတုန်း ငှက်သင့်တာ မဟုတ်၊ အပြန်နောက်ကျကာမှ မိုးကြော
င့် အကုသိုလ် အတုံးလိုက်ဝင်တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ဖြစ်သွားသလဲ မသိရသေးပေမယ့်
လူမသေဖို့ သာ အရေးကြီးဆုံး....။

“မသေလိုက်ပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်”

★

အခန်း (၂)

“သတိရ လာပြီ .. အန်တီရေ... သတိရပြီ...”

မျက်လုံးတွေ သေချာဖွင့်လို့ မကောင်းသေးခင် မိန်းကလေးသံ စူးစူးလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

“ဒီမှာ အစ်မ ... အစ်မသတိရတာ ဟုတ်တယ်နော်”

သူမ မြင်တာက ဖြူဝင်းနုမွတ်နေသည့် မျက်နှာလေးဖြစ်ကာ နားကွင်းဝိုင်းကြီး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ...၊ ပြီးတော့ မျက်နှာကြက်ဖွေးဖွေး၊ ပြာလဲ့သော လိုက်ကာရှည်ကြီးတွေ တစ်ဖက်စီနှင့် ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် မရှိပဲခမ်းနား ကျယ်ဝန်းသည့် အိပ်ခန်း...။

ထိုစဉ် တံခါးပွင့်သွားကာ အသက်ငါးဆယ်လောက် လှပချောမွေ့နေဆဲ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ဝင်လာ၏။ သူမနောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်...။ သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိ...။

“မျက်လုံးတွေကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်ပါပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောတာဖြစ်ကာ ခုတင်ဘေးက အသင့်ရှိနေသည့် ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“သူ ဘာမှ မပြောဘူး အန်တီ”

သူတို့ ချင်း မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ ...

“မင်း ကောင်းကောင်း သတိရပြီမို့လား၊ နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ကြည့်လေ... ဘယ်မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ဖြစ်သွားသလဲလို့ ”

ထိခိုက်ဒဏ်ရာဆိုကာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကားတိုက်မိခဲ့တာကို သတိရ၏။ လှုပ်ရှားလိုက်မိသည် နှင့် ခါးစပ်က အောင့်တက်သွားပေမယ့် သူမမပြောဖြစ်ပါ...။

“ဟေ့ ... မင်းကို မေးနေတာလေ”

မထိုင်ဘဲ ဘေးမှာ စိတ်စောစွာ ရပ်ကြည့်နေသူက စိတ်မရှည်သံနှင့် ထပ်ဆင့်မေး၏။

“ပြောလေ ... မင်းပြောမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာ ”

“အန်တီ .သူ ... သူ ကြည့်နေပုံက ကားတိုက်ခံရပြီး အတိတ်တွေ ဘာတွေများ မေ့.....”

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာ”

အန်တီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးမျက်နှာမှာ နူးညံ့မှုတွေ ချက်ချင်းပျောက် ဆုံးသွားကာ...

“ခေါင်းမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး၊ အဲဒါ သေချာစစ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး ... ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ၊ ဘယ်သူမှ အလုပ်မရှုပ်အောင်ပေါ့၊ ညဉ့်လည်း နက်နေပြီ၊ ညဘက်ကြီး လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေတယ်ဆိုတော့ မင်းမှာ လည်း ကိစ္စရှိနေမှာ ပါ၊ ည ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုပေမယ့် အချိန်မနှောင်းသေးဘူးလို့ လည်း သတ်မှတ်နိုင်တယ်လေ၊ မင်းဒဏ်ရာ ရသွားသလား... ရတယ်ဆိုရင် ဒီညတော့ ဒီမှာ ပဲထားပြီး မင်းအိမ်ကို အကြောင်းကြားပေးမယ်၊ မရဘူးဆိုရင် အချိန်မီ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ပြန်ပို့မယ်” ဆိုပါလား...၊ “မင်းအိမ်ကို အကြောင်းကြားပေးမယ်”

ဆိုရင် ဘယ်အိမ်ကို ညွှန်ပြရမှာ လဲ....

မျက်ရည်တွေက ဖိတ်စာမလို အကြောင်းမကြားရပဲ အားကောင်း
မောင်းသန် ပြည့်သိပ်လာကြသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက် ထိန်းချုပ်ပေမ
ယ့် နှုတ်ခမ်းသားတွေကပါ လှုပ်ခတ် ရုန်းကန်နေကြ၏။

“မင်းငိုနေလို့ တော့ မပြီးဘူးနော်”

“ခဏနေပါဦး အန်တီ... သူတစ်ခုခု ပြောပါလိမ့်မယ်”

“ပြောပါလိမ့်မယ်ဆိုတာက အန်တီတို့ က သည်းခံစောင့်ဆိုင်းသလို
အချိန်တွေက စောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ဒါ ပို
အရေးကြီးတာ”

“ကျွန်မ ...”

စကားသံလေး ထွက်လာတော့ ပြောလက်စအသံတွေ တိတ်ကျသွား
သည်။ ။ ပက်လက်လေးရှိနေရာက ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားလျှင် နားကွင်းဝိုင်း
နဲ့ ကောင်မလေးက အနားတိုး လာပြီး ကူညီ၏။

နေရာတကျ ထိုင်လိုက်မိသော်လည်း ခါးညွတ်လို့ မရဘဲ တောင့်
တောင့်လေး ထိုင်နေလိုက်ရကာ

“ကျွန်မနာမည် “အလွမ်းမခ” ပါ”

“လှသားပဲ” ဆိုသည့် အသံလေး နားကွင်းဝိုင်းလေးဆီက ထွက်လာ
သည်။ ။

“ကျွန်မ အတိတ်မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပြောရမှန်း မသိလို့ ပါ”

အမျိုးသမီးကြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ပြီးမှ ပြေပြစ်အောင် ပြုပြင်
လိုက်၍

“မသိပေမယ့် သိနေတာတွေ ရှိမှာ ပါ။ တစ်ခုခုကို စပြောလိုက်ပေါ့၊ မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူလဲ”

မခ အသံလေး တိတ်နေပြန်သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူ စိတ်တိုင်းမကျတာကို မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး သိနေကြသဖြင့်

“ဒီမှာ ညီမ မင်းကို ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ ဒီခေါ်လာတာ၊ ကိုယ့်နာမည်က “ရလဒ်ကောင်း” ... ညီမလေးက “ဆုလာဘ်ခင်” ... အန်တီနာမည်က ဒေါ်ခင်နွယ် တဲ့ ၊ အထွေထွေရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်”

ရလဒ်ကောင်း ဆိုသူက သူ့ဟာသူ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ရင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ စပို့ရှပ်လက်တို အဖြူရောင်၊ ချည်ချောပုဆိုးကွက်စိပ်နှင့် နဖူးကလိုတာထက် ပိုကျယ်နေသလို ထင်ရသည်။ ။

နှာခေါင်းကလည်း နှာတံပေါ်သည် ဆိုတာထက် ခပ်ပွပွနှာခေါင်းကြီးတာမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာပေါ်မှာ ထိုအစိတ်အပိုင်းတွေက ညီမျှခြင်း ဖြစ်သွားလျက် ထူပြည့်သည့် နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် ကြည့်ကောင်းသည့်ပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်၏။

သူကလည်း မခ မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်နေကာ ကျောထက်မှာ ပြန့်ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်တွေဆီ ဝှေ့ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးရောက်လျက်...

“ပြောချင်တာက မင်းကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒါကြောင့် အခု ကူညီကြမလို့ မေးနေတာပါ။ မင်းရဲ့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေမှာ အကြီးအကျယ် အနာတရ ဖြစ်မဖြစ် အရင်ဖြေ၊ ဒါမှ မဟုတ် လမ်းလျှောက်ကြည့်မလား.....”

မခ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စိုက်ကျသွားကာ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ ။

“ဒါဆိုရင် မင်းမှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် မဖြစ်ဘူးလို့ ပဲ မှတ်လိုက်ရမှာ ပေါ့။ နောက်တစ်ခု ပြောကြရအောင် ...။ မင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးလို့ ရတယ်နော်”

ရလဒ်ကောင်းကချည်းပဲ ပြောသွားတာပေမယ့် ဒေါ်ခင်နွယ်က မခရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲမှုတွေကို ပိုက်စိပ်တိုက် အကဲခတ်နေခဲ့၏။ ဆုလာဘ်ခင် ဆိုသည့် မိန်းမငယ်လေးကတော့ နားထောင်နေရုံသက်သက် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်

“အစ်မက အခက်အခဲရှိရင် ဆု တို့ ကို ပြောလေ၊ ဥပမာ ဒဏ်ရာမရပေမယ့် သွားလာနေထိုင်ဖို့ တစ်ခုခုအခက်အခဲရှိ.....”

“အခက်အခဲဆိုတာကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိတယ်လေ၊ သမီးက စကားမပြောတတ်ဘဲ လူကြီးတွေထဲ ဝင်မပြောရဘူး”

ဒေါ်ခင်နွယ်က တစ်ခါတည်း ဝင်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး မခ ဘက်ကိုလှည့်၍

“ဒီလို ရှိတယ်ကွဲ့၊ လူငယ်တွေက စိတ်ထဲရှိတိုင်း မပြောတတ်တော့ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အခု တို့ တွေ ရှင်းရမှာ က မင်းကို ကားနဲ့ တိုက်မိတဲ့ အတွက် တာဝန်ရှိတဲ့ အတိုင်း ဂရုစိုက်ကုသပေးဖို့ လေ၊ အနာရောဂါ ကင်းပြီ ဆိုရင်တော့ အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့ပေးရမှာ ပေါ့၊ အချိန်မလင့်ခင် ဘာကိုအရေးကြီးဆုံး လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိမှာ ပါ”

“ဟုတ်”

မခ သိပါသည် ။ မလိုလားတဲ့ မျက်လုံးကိုရော လိုလားတဲ့ သူတွေရဲ့ နွေးထွေးမှုကိုရော အေးနေရင် အေးမှန်းသိသလို နွေးတာကိုလည်း နွေး

မှန်းသိသည် ။ ဒါပေမဲ့....

“မခ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ကိုယ် ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ မခ ကိုယ်တိုင် မသိဘူး”

“ဒါဆို မင်းဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်ရောက်နေတာ လဲဆိုတာပြော..”

“ဒီလိုမမေးနဲ့ လေ သားရဲ့ သူများ ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ပြော ချင်မှန်းမသိ၊ မပြောချင်မှန်းမသိ မေးတာ ရိုင်းစိုင်းတာ၊ သူက ပြောချင် နေဦးတော့ ကိုယ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ နားထောင်ပေးရုံသက်သ က်နဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒါ စပ်စုတာပဲ”

ဒေါ်ခင်နွယ်က မခ ပြန်မဖြေဖြစ်အောင် စကားတွေ ရေပက်မဝင် အောင် ပြော၍ ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။

ကလေးတွေကိုက အရိပ်ပြလည်း အကောင်မမြင်၊ မြင်ရက်သားနဲ့ ဇွတ်ကို သိတတ်နေကြတာဆိုလည်း “ခြေနစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့ ၊ မင်းလှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့ ” ဆိုတာ ကြားဖူးနားဝ မရှိဘူးလား ...။

စကားတွေ ပြေပြစ်နေပေမယ့် တင်းမာနေပြီဖြစ်သည့် အဒေါ်ဖြစ်သူ မျက်နှာကို ရလဒ်ကောင်းက တစ်ချက်ကြည့်တာနဲ့ သိသည် ။

ဘာတွေပြောချင်နေသည် ၊ ဘာကြောင့် ဒေါက်နီနေသည် ခံစားချက် အားလုံးက ဒေါ်ခင်နွယ် မျက်နှာပေါ်မှာ စာတမ်းတွေ ပေါ်နေတဲ့ အတိုင်း ...။

ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ့်တာဝန် မဟုတ်ဘူး လို့ သတ်မှတ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ် နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ သက်ဆိုင်နေသည် လို့ ရော ပြောလို့ မရဘူး လား...။

ဘာအကြောင်းနဲ့ ပဲ လမ်းပေါ်ရောက်နေနေ ရောက်နေရသည့်ထဲမှာ သူ့စိတ်ကူး သူ့အစီအစဉ်နဲ့ တော့ ရှိနေမှာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကြောင့်လမ်း ကြောင်းချော်သွားခဲ့သည် ဆိုလျှင် သူမအတွက် အဆင်ပြေအောင် တစ်ခု ခု ပြန်လုပ်ပေးသင့်သည် လို့ သူကတော့ တွက်ထားပြီးသား...။

“ပြောပါဦး ... မင်းအခု ဘယ်ကိုပြန်သွားမလဲ၊ အချိန်ကြောင့်ဆိုရင် ဒီ အတွက် အန်တီတို့ လိုက်ရှင်းပေးလို့ ရတယ်နော်”

ဒေါ်ခင်နွယ်ကတော့ ရလဒ်ကောင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်တာ ကို နားလည်ကာ သူမကချည်း ဦးဆောင်ပြောသွားဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့ သော်

“ကျွန်တော် စခဲ့တဲ့ ပြဿနာမို့ ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းပါရစေ အန်တီ၊ သူပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ချင်တယ်၊ အကယ်၍ သူအိမ်က ထွက် လာတာဆိုရင် အိမ်ကိုမပြန်ချင်ဘူးလား၊ ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ၊ အခ က်အခဲရှိရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ လုံးဝဥသယံ တာဝန်မယူ နိုင်ပေမယ့် တ တ်နိုင်သလောက် ကူညီတာမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရဲ့ အစ်မ ပြောပါစေဦး”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်နွယ် အသည်းတွေယားနေ မိသည်။ ကိုယ်က အုပ်ထိန်းသူပဲမို့ အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့် လူင ယ်တွေကို “တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း” လို့ ပိတ်ပင်ဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင် ...။

ထို့ကြောင့် ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။ အလွမ်းမခ ဆိုသ ည့် မိန်းကလေးဟာ နာမည်က “အလွမ်းမခ” ဆိုသော်လည်း မျက်နှာတ စ်ပြင်လုံးမှာ သောကတွေနဲ့ လောင်မြိုက်နေတာ မီးတွေများ ထတောက် တော့မလား မသိ...။

“မင်းမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

ရလဒ်ကောင်းကို မော့ကြည့်လိုက်မိပြီး မခ မျက်လုံးထဲမှာ ရလဒ်ကောင်းကို မမြင်၊ အမေ့ရဲ့ ပုံရိပ် ... ပြီးတော့ အဖေ ...။ သုံးနဲ့ လေးလို ကျောချင်းကပ်လျက် တင်းမာသည့် မျက်နှာထားတွေ တစ်မျိုးစီနှင့် ...။

“ရှိပါတယ်”

“မောင်နှမ မွေးချင်းရော ...”

“မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“မင်းမှာ မိသားစုရှုပ်ထွေးမှု တစ်ခုခု ရှိနေလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် မင်းမှာ အိမ်ထောင်ရေးသောကနဲ့ ကြုံနေရတာမျိုးလား ...”

မခ ငေးနေပြီးမှ ခေါင်းခါသည် ။ ထပ်ကျလာသည့် မျက်ရည်ကို မျက်နှာမမော့ခင် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြန်မော့ကာ ...

“အမေနဲ့ အဖေက ကွဲနေတာ ကြာပါပြီ”

“အင်း”

“မခ တို့ မောင်နှမက အမေ့ဆီမှာ ပဲ နေကြတာ”

“ဒါဆို မိဘတွေက နောက်အိမ်ထောင် မရှိကြဘူးလား၊ ကွဲနေတယ်ဆိုပေမယ့် မိဘတွေက ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မပျက်ကြဘူး ဆိုရင်တော့ မဆိုးသေးပါဘူး”

ဒီလိုမဟုတ်နိုင်မှန်း သိလို့ တမင်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည် ။ မိဘမကောင်းလည်း သားသမီးခေါင်းပဲ ...။

မိဘကမှ ကိုယ့်သားသမီး အနာဂတ်ကို အရောင်မတင်တတ်လျှင် စွန်းထင်းလွယ်သည့် အဖြူရောင် စက္ကူတစ်ရွက်လို ကျချင်ရာကျမည်။

စွန်းတာစွန်း၊ ကွက်တာကွက်နှင့် အခန့်မသင့်လျှင် မီးသင့်နိုင်သေးသည်
။ မိဘရဲ့ သမိုင်းကြောင်းဟာ သားသမီးတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ...။

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

မျက်ရည်လေးဝေဝေနှင့် ခေါင်းခါလိုက်တာကို မောင်နှမနှစ်ယောက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပေမယ့် ဒေါ်ခင်နွယ်က တွက်ပြီးသားမို့ မျက်ခုံးပ
င့်သွားရုံ ...။

“အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ပါ”

“အမေကတော့ ဒီတိုင်း ရှိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ...”

ဆိုပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်စီ အကြည့်တစ်ချက် ဝေ၏။

“ပြောပါဦး ... မင်းဖြစ်နေတဲ့ အခက်အခဲ ...”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာ! ...”

“မခကို ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာ ပဲ နေခွင့်ပြုပါ၊ မနက်ကျရင် ပြန်ပါ့မယ်
”

“မင်းကို ပြန်ပို့ပေးမှာ လေ၊ ဘယ်ကိုပြန်မှာ လဲဆိုတာ ပြောမှ ပေါ့”

“ရပါတယ် ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပါ့မယ်၊ ဒီတစ်ည လုံခြုံမှုပေးထား
ရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးလေ... မင်းဖြစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါက ဧည့်သည် အတွ

က် ထားတဲ့ အိပ်ခန်း၊ မင်း အထဲကနေ ဂျက်ချထားလို့ ရတယ်၊ မအိပ်ရဲရင်လည်း ညီမလေးက လာအိပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ညီမလေး ဒီမှာ အိပ်လိုက်မယ်၊ မမနဲ့ လည်း စကားပြောရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မမလို့ ခေါ်လို့ ရတယ်မို့လား၊ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မသိဘူး”

“သမီးငယ် စပ်စုတာ အန်တီ မကြိုက်ဘူးနော်”

နေရာမှ ထရပ်ရင်း ဒေါ်ခင်နွယ်က တရားဝင် တားမြစ်၏။ ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ပြီးသွားရမယ့်ဟာကို သင်းကလေးက သံယောဇဉ်တွေနဲ့ တံတားခင်းဖို့ ကြိုးစားနေသည် ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ...၊

ဆံပင်ရှည်တွေနှင့် ချစ်ခင်ဖွယ် မျက်နှာလေးကို ဒေါ်ခင်နွယ်တစ်ချက် ပြန်ငုံကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့မိသည် ။

တောင်ပေါ်က တရှိန်ထိုးကျလာတိုင်း ရေတံခွန်လို့ မခေါ်နိုင်။

အလှအပတွေနဲ့ အလိုအလျောက် ကြည်နူးမှုတွေကို ဖြစ်လာအောင် ပေးစွမ်းနိုင်တာက ရေတံခွန်မည်လျက် ရွံ့နှစ်တွေလို ဝါကျင့်ကျင့်ရေတွေ ထိုးဆင်းနေတာကိုတော့ “တောင်ကျရေ” လို့ ခေါ်လေသည် ။

ရေညှာအရပ်က ကောင်းမှ ရေစီးရေလာကောင်းမှာ ဖြစ်၏။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ ရေညှာအရပ်က ဘယ်လိုလဲ...။

အခန်း (၃)

“ကောင်းမြတ်စံအိမ်” ကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ရင်း နန်းတော်ကြီး တစ်ခုလို ခမ်းနာထည်ဝါမှုတွေကလည်း ခဏတဖြုတ်တော့ ဖျောက်ဖျက်မရဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ကြာရှည် ခိုနားခွင့်မရှိသည့် နေရာမို့ သူမအတွက်ကတော့ လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ် တစ်ခုသာ...။

“အလွမ်းမခ”

ခြေလှမ်းတွေကို ငဲ့ငေးနေစဉ် ဘေးမှာ ကားတစ်စီး အသာလေးထိုးရပ်သွားကာ

“မင်းပြန်မယ့်အထိမဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာရာထိတော့ ပို့ပေးလို့ ရတယ်မို့လား...၊ ကားပေါ်တက်ပါ”

တံခါးကိုပါ လှမ်းဖွင့်ပေးသည့် ရလဒ်ကောင်း၏ လည်ပင်းမှ လက်ခံနဲ့ဖြစ်သွားသည့် ပလက်တီနမ်ကြိုးကို အရင်သတိထားမိသည်။ ။

ပြီးတော့မှ အပြင်သွားဖို့ ထွက်လာသော ရုပ်အင်္ကျီလက်တို့ အပြာနုရောင်နှင့် ဖြူဝင်းသည့် မျက်နှာဆီ ပြန်ကြည့်မိ၍

“ဟင့်အင်း”

မျက်နှာလွှဲရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

“နေဦးလေ ... မင်းရဲ့ နေရာကို မသိစေချင်ရင် ကိုယ်မစပ်စုဘူး၊ ဒီတိုင်းထွက်သွားတာကို မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ ကူညီရုံသက်သက်ပဲ၊ ဖြစ်တယ်မို့လား ...”

“မဖြစ်လို့ ပါ”

သူ့မျက်နှာ တင်းသွားတာကို စေ့စေ့မကြည့်မိအောင် မျက်နှာမူရာအရပ်ကိုပဲ တည့်တည့် ပြန်လှည့်ရပ်ကာ

“ကျွန်မဘဝက အရမ်းကို ကြမ်းပါတယ်၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေနေ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ညစ်နွမ်းသွားမှာ ပဲ၊ ရှင့်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

ရင်ထဲမှာ အဟု နံမြင့်မားသည့် မီးတောက်ကြီးတွေ ရှိနေသည့်နှယ် ... လေ ဘယ်အရပ်က တိုက်တိုက် မီးညွန့်ယိမ်းသည့်ဘက်မှာ အပူထိသွားတာမျိုး...။

သောကတွေနှင့် သူမဘဝကြောင့် ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် မျက်ရည်ကအရင်ပြို၏။ မျက်ရည်ခံထိုးသည် ၊ သနားအောင် မြူဆွယ်သည် ။ “ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ” စသဖြင့်သော မျက်လုံးတွေထဲမှာ နားလည်လွယ်ဆုံးသော ဒေါ်ခင်နွယ် မျက်လုံးတွေကို ဖျောက်လို့ မရ...။

ဒါပေမဲ့ သူမ ခုလည်း ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ မျက်ရည်စက်တို့ စွန်းထင်းနေဆဲသာ...၊ လူတိုင်း ဘဝအစမှာ အငိုနဲ့ စ၍ ဘဝအဆုံးမှာ အငိုနဲ့ ဆုံးကြသည် ။

သူမဘဝကတော့ ဘဝတစ်ခုလုံး အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး မျက်ရည်တိတ်ရတယ်ဆိုတာ မရှိ။

အေးစက်သော စောင့်ရှောက်မှုတွေအောက်မှာ မိဘရင်ခွင်ဆိုတာလ

ညင်း ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်နှင့်တူကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ နွေလယ်မွန်း
တည့် အပူတော။

မိသားစု သာယာမှုတွေဆိတ်သုဉ်းခဲ့ချိန်ဟာ မောင်လေးကို မွေးပြီးခဲ့
တဲ့ အချိန်...၊ မောင်လေး ကိုယ်ဝန်ရှိမှန်းမသိခင် အဖေနဲ့ အမေ ကတော
က်ကဆတွေ ဖြစ်ပြီး အမေအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည် ။

အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးခဲ့သည့်ကိစ္စမှာ အဖေနဲ့ အမေ ဘယ်သူက
ပိုချစ်မှန်း မသိသော်လည်း အဖေကတော့ “ဒီမိန်းမမျိုးကို မလွမ်းလော
က်ဘူး”ဟု ဆိုကာ “အိန္ဒြာဇင်” ဆိုသည့် နာမည်အစား မခက “အလွမ်းမ
ခ” ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

မောင်လေးနဲ့ အတူ အမေပြန်ရောက်လာတော့ “မင်းက ငါ့ဘဝအတွ
က် ပထမဆုံး အနီရောင် စာမျက်နှာပဲ” လို့ ပေါက်ကွဲ အော်ဟစ်ခဲ့ပြီး
မောင်လေးကို “စာမျက်နှာ”လို့ အဖေပဲ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့၏။

ထို့ပြင်

“စာမျက်နှာ လို့ ခေါ်လိုက်တိုင်း မင်းကိုယ်မင်းသိ” လို့ ကြိမ်းဝါးသည်
။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ နာကျင်မှု တစ်မျိုးစီနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်
သည် ။ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် နုပျိုလှပနေသည့် အမေ့ကို အ
ဖေက သဝန်တိုစိတ်တွေနှင့် တစ်ချိန်လုံး အကောင်းမပြော...။

အမေက ဂရုမစိုက်တတ်သည့် မဲ့ပြီးနှင့် ဘယ်တော့မှ ဖြေရှင်းခဲ့တ
ယ် မရှိ...၊ မောင်လေးကိုယ်ဝန် ပါသွားတာကို အမေက သက်သေခိုင်ခိုင်
လုံလုံနှင့် ရှိပြီးသားမို့ ကိုယ်မှန်နေတာကို ရှင်းဖို့ မလိုဘူးလို့ သူငယ်ချင်း
တွေဆီမှာ ပဲ ရင်ဖွင့်သည် ။

ဒါကို တစ်နေရာကနေ ကြားလိုက်သည့် မခ ကိုတောင် “နင့် အဖေ

ကို သွားရှင်းပြရင် ပါးစပ်ထဲက သွားတွေ အခွေလိုက် ကျွတ်ကျကုန်
အောင် ရိုက်မယ်” လို့ ကြိမ်းဝါးတားမြစ်ထားခဲ့၏။

အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင်လေးက သူ့သား မဟုတ်ဘူး လို့ တ
စ်ယူသန်စွဲနှင့် တစ်သက်လုံး မှတ်သည် ။

နောက်ဆုံးမှာ အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့ရတဲ့ အထိ...။

“မင်းတောင် တခြားကောင်နဲ့ နောက်တစ်ယောက် မွေးနိုင်ရင် ငါက
အများကြီးမွေးလို့ ရတယ်”

ဆိုသည့် မာနတွေနဲ့ ကြွေးကြော်ကာ အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသ
ည် ။ “ငါ့သမီးကြီး ငါ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နိုင်တယ်၊ ဟိုကောင် မလာစေနဲ့ ”
လို့ မှာ ၏။

ထိုအချိန်မှာ မောင်လေးက လူမှန်းသိတတ်တဲ့ အရွယ်လေး ရောက်
နေပြီမို့ မကြင်နာတတ်သည့် မိခင်နှင့် ရက်စက်ရင့်သီးသော ဖခင်ဖြစ်သူ
ရဲ့ ဥပေက္ခာကြားမှာ ...၊

အားလုံးသည် မျက်ရည်နဲ့ နေ့စွဲများ သာ ဖြစ်လေသည် ။

အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့်နေခဲ့သည့် အတိတ်သည် မပြောင်းလဲနိုင်
သေးသည့် ပစ္စုပ္ပန်မှာ လည်း ဆရာကြီးပဲ ဖြစ်၏။

စာမျက်နှာဆိုသည့် ကောင်လေး၏ အနီရောင်စာမျက်နှာများ သည်
....။

အခန်း (၄)

ဒေါ်မိမိတဲ့ ...။

ဒေါ်တပ်ပြီး ခေါ်ရမှာ တောင် အားနာဖို့ ကောင်းနေသေးသည်။ ဆံပင် ပခုံးအောက်အဖြောင့်ကို နဖူးကနေ သိမ်းလှန်ပြီး နောက်မှာ ကလစ်လေးနဲ့ ညှပ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်အရွယ်ကို ဖန်တီးသည်။

ဒါပေမဲ့ နဖူးလှန်ထားရုံနဲ့ မျက်နှာက ရင့်ရော်မသွားခဲ့ပေ။ ခပ်ပါးပါးပြန်ချထားသည့် ဆံစတချို့ကြောင့် ဝင်းစိုနုမွတ်နေသည့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးက နုနုငယ်ငယ်လေးပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်က မော်ဒယ်လေးတွေလောက် မဟုတ်ပေမယ့် အဆီပို သိပ်မတင်ဘဲ တင်းပြည့်နေတာမျိုးသာ...။

မယ်မင်းကြီးမက သမီးအပျိုပေါက်မလေး ရှိနေတာတောင် ဆံပင်ဖြောင့်တာမရပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီအရောင် မမှီ န်...။

“ရှင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရှေ့မှာ ခြေကားကားချဲ့၍ ခါးထောက်ရပ်လိုက်တာကို ဒေါ်မိမိက မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ဂရုမစိုက်စွာ မေးသည်။

“ဟိုကောင် အမျိုးယုတ်လေးကို ငါ့အိမ်ထိ ဘာလို့ လွှတ်လိုက်တာလဲ

“ဘယ်ကောင်လဲ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဟ! မင်းမွေးထားပြီး ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိတာတောင် မေ့နေပြီလား”

ဒေါ်မိမိက ခြေချင်းချိတ်ထိုင်နေတာကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။ ။

“မမေ့ပါဘူး... မေ့ချင်းမေ့ ရှင်ပဲ မေ့မှာ ပေါ့၊ ရှင့်မှာ အကောင်ရေပိုများ တယ်လေ”

“အေး အကောင်ရေ များ ပေမယ့် ငါ ပခုံးထမ်းထားတဲ့ မိသားစု အတွက် ငါကြိုးစားနေတာ”

“ဟုတ်မှာ ပါ၊ လူရုပ်မပေါ်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ ရှင့်ပုံကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဘယ်လောက်ရုန်းနေရသလဲဆိုတာ သိပါတယ်”

“ဟွန်း”

ဒီစကားကျမှ ဦးခင်မောင်က နှုတ်ခမ်းတွေကို ရွံရှာသလို မဲ့ပစ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ဝန်ခံပါတယ်၊ ငါက နွားဆိုရင်လည်း လှည်းကျိုး ထမ်းတဲ့ နွား မဟုတ်တော့ မင်းလိုလှလှပပ မနေနိုင်တာလည်း ဂုဏ်ငယ်ဖို့ မရှိဘူးလေ၊ မင်းသာ မအေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သားသမီးတွေကို ဂရုမစိုက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျော့ကျော့နေအောင် နေနိုင်တာကို ဂုဏ်ယူ...”

“ကြံဖန် ဂုဏ်ယူရတာပဲလေ၊ တစ်ယောက်စီ တာဝန်ယူမယ်ဆိုတော့ ရှင်က သားကို မလိုချင်ဘူးဆို...”

“ဟ! ... သမီး မိန်းကလေးမှ ဖအေနောက် ပါရတာ၊ မင်းနဲ့ နေခဲ့ရင်

ပထွေးစာ မိသွားမှာ ပေါ့”

“အို အဲဒါတွေ ရှင်ပူတာ မဟုတ်ဘဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ”

ဒေါ်မိမိ နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည် ။

ထိုအခါ ထိုင်နေတုန်းက ကွယ်နေခဲ့သည့် ကုလားထိုင်ကျောမှီက ကြိမ်ကွက် အပေါက်အပြဲတွေဆီ ဦးခင်မောင်က လှမ်းကြည့်ပြီး မဲ့သည် ။

အလကားမိန်းမ ... နောက်ချေးပုံပေါ် ကျောခင်းပြီး လမင်းကို အိပ်မက်မက်နေတာ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုဘဝရောက်နေမှန်း မသိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ကောင်းစားဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ...။

သမီးကြီးတော့ သူချစ်မိသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမှ လည်း ဟိုအိမ်ထောင်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက် ရှိနေပြီ။

စာမျက်နှာဆိုတဲ့ ကောင် တီတီတာတာ ခေါ်တတ်ပြောတတ်ပြီဆိုကတည်းက မနှစ်မြို့နိုင်သည့် ဒေါသစိတ်တွေနှင့် တခြားမှာ စိတ်နှစ်ရင်း အပျော်ရှာခဲ့သည် ။

ပြီးတော့ သံယောဇဉ်တွေ ရစ်ပတ်ခဲ့ရင်း ထိုမိန်းမကိုပဲ လက်ထပ်ပစ်လိုက်တဲ့ အထိ မိမိကို ရွံ့ဖို့ အတွက် မြားတစ်စင်းနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်ခဲ့မိသည် ။

ထို့ကြောင့် ဟိုဘက်မှာ သမီးကြီးက စာမျက်နှာနဲ့ အသက်သိပ် မကွာပေ...၊ အငယ်နှစ်ယောက်က အမြွှာတွေမို့ အတူတူ...။

“မင်းက ဒေါသထွက်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ပထွေးနဲ့ မယားပါသမီး အမြင်မတော်ဖြစ်လာရင် သူစိမ်းတွေတောင် မနေနိုင်ကြတာ၊ ငါက သမီးရဲ့ အဖေ”

ဝင်းတောက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်၍ ဦးခင်မောင်က သူ့စကားသူ ပြန်ဆက်သည်။ ။ ဒေါ်မိမိက အလွန်အမင်း စိတ်တိုနေသည် မို့ စကားပြောမရအောင်ဖြစ်ကာ အသက်ရှူသာ ပြင်းနေ၏။

“ခုလည်း ငါ့သမီးကို ငါခေါ်နိုင်တယ်၊ ဟိုကောင်သာ မလာစေနဲ့ ငါ့အိမ်ကို”

“ဟိုကောင်က ရှင့်သား မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် သမီးကလည်း ရှင့်သမီး မဟုတ်ဘူး ဘဲ မှတ်လိုက်”

“မိမိ ... မင်းစကားပြောတာ မိဘမဆန်ဘူးနော်”

“မိဘဆန်နေရင် ဝတ္တရားတွေ များ လာမှာ ပေါ့၊ ယောက်ျားတွေက မိန်းမနဲ့ ကွဲရင် ခြေလွတ်လက်လွတ် ထွက်သွားကြတာ၊ ရှင်တို့ ကျတော့ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းလား...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရတဲ့ နေရာကိုက “မိဘ” ဆိုတော့ မိခင်က ရှေ့က နာမည်ကောင်းတော့ ယူထားပြီး ဝတ္တရားကျေဖို့ ကျမှ ...”

“အရှက်မရှိ ပြောမနေပါနဲ့ ၊ မုန့်ဝေနေတော့ ရှေ့ကနေ တန်းစီချင်တယ်၊ တုတ်ဝေတော့ မင်းရှေ့ကသွားဆိုတာမျိုး.... ရှင်တို့ နေရာလိုချင်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဘယ်မိန်းမ ဘယ်လိုမကောင်းတာ၊ သားသမီးကို အဲဒီမိခင် ဘယ်လိုဂရုမစိုက်ခဲ့တာနဲ့ ၊ ဖအေကောင်းခဲ့တဲ့ လူ သန်းပေါင်းများစွာထဲက တစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ယှဉ်ပြရတာ အမော၊ ဖအေမကောင်းကြောင်း ပြောရင် နာလိုက်ကြတာ ဆတ်ဆတ်ခါ...”

“အခု အဲဒါတွေ လက်တွေ့ပဲလေ ... ငါ့မိန်းမ သီတာ ရောဂါသည် ဖြစ်သွားကတည်းက ဒီသားသမီးတွေရဲ့ ပညာရေး၊ ဘဝအရေး အားလုံးအတွက် ငါ တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားနေတယ်၊ မင်းနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေး

နှစ်ယောက်ကို မင်းတာဝန်ကျသလား....”

ဒေါ်မိမိက စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်ကြားထဲက ထွက် လာပြီး ဦးခင်မောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ။

“ကျွန်မကို မေးခွန်းမထုတ်ပါနဲ့ ၊ ရှင်ကရော ဟိုမိန်းမနဲ့ အတူတူနေလို့ အဲဒီမိန်းမက မွေးထားတာတွေကို ရှာဖွေကျွေးနေတာမို့လား၊ ကွဲသွားတာနဲ့ မဆိုင်လည်း ရ ဆိုင်လည်း ရ ဖြစ်လာဦးမှာ ၊ ဟွန်း ... ဖ အေတွေရဲ့ သတ္တိက အဲဒါပဲ၊ “မ”ချစ်လို့ “ဥ” ချစ်တာပြောရင် နာသေးတယ်၊ ရှင်တို့ မေတ္တာတွေက ပေါင်းနေတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကွက်ကွက်လေး ပေါ်မှာ ပဲ ရှိတယ်၊ မယုံရင် အိမ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေး....”

ဦးခင်မောင် မျက်နှာကြီးက တင်းမာနီမြန်းလျက်

“ပြောပါ ... မိန်းမကောင်း ရန်တွေ့ဆိုပေမယ့် မိန်းမ မကောင်းတာတွေလည်း လျှာစောင်းထက်တာပဲ၊ မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ပိုတာပေါ့”

ဒေါ်မိမိက သူမကလည်း ပြောသည် ၊ ဦးခင်မောင် ပြောတာကိုလည်း ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး အပြုံးမပျက်...၊

“မင်းနဲ့ အတူနေကြတဲ့ ကလေးတွေ ဘယ်လိုကြီးပြင်းလာကြမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ အဖြေချင်း ယှဉ်ကြည့်တာပေါ့”

“အဖြေက ထွက်နေပြီးသား... ဒါပေမဲ့ ယှဉ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင်က ယောက်ျား၊ ကျွန်မက မိန်းမလေ... ရှင်က လှည်းကျိုးတွေ လှည်းကောင်းတွေ ထမ်းနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မက ပင်ပန်းလာရင် ကိုယ့်ဖိနပ်တောင် သယ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင်ခေါ်ချင်တဲ့ ကလေးရော မခေါ်ချင်တဲ့ ကလေးရော ကျွန်မ ဘယ်လိုမွေးမွေး ဘယ်လိုပဲ ကြီးပြင်းလာလာ နောက်ဆက်တွဲတွေကို နားစွင့်မနေနဲ့ ၊ ဖြစ်လာဖို့ သေချာတာက မိုင်းနက်စိပ်ပဲ”

“ဘာပြောတယ် ...”

ပြောရဲလွန်းသည့် မိန်းမဆိုပြီး နားရင်းတစ်ချက်လောက် လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။ ခုချိန်မှာ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ကြတော့ လက်သီးဆုပ်မိရုံသာ ...။

“ဖြစ်သင့်တဲ့ အတိုင်း တစ်ယောက်စီခွဲကြဖို့ ငါတောင်းတယ်၊ မင်းပဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ... သမီးမွေးထားတာ ကိုယ့်အတွက်လေ၊ သားကတော့ သူများ နောက်ပါသွားမှာ သေချာပြီးသား၊ ရှင်က သမီးကိုမှ ခေါ်ချင်တော့ ကျွန်မက ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ”

“ဟေ့ ...ငါက မင်းလို နောင်ကောင်းစားရေးတွေ မျှော်ကိုးပြီးတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ကျွန်မကတော့ မျှော်ကိုးရတယ်၊ အငယ်ကောင်ကို ရှင်တောင်မှ မုန်းရင်မုန်းသလို မခေါ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းခွင့်ရှိသေးတာ၊ ကျွန်မက ကိုယ်မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေကို ပေးချင်ရင်ပေးမယ်၊ မပေးချင်ရင် မပေးဘူး ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...”

“မိမိ ... မင်းပြောနေတာတွေက မိဘတစ်ယောက်က ပြောတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး နော်”

“မိဘ မဝီသချင်ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဝတ္တရားကျေခဲ့တဲ့ အဖေဆိုပြီး ရှင်လူသိများ သွားချင်ရင် ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို ခေါ်သွားလေ၊ ရှင် နိုင်ငံကျော်အဖေ ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မ မိန်းမကြမ်း လုပ်ပေးလိုက်မယ်”

“တောက်...”

ဦးခင်မောင် တက်ခေါက်သည်။ ။

“လုပ်ပေးဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းက အစကတည်းက မိန်းမကြမ်းပဲ”

ပြောဖို့ လာတာက တခြား၊ မဟုတ်တာတွေ ပြောမိပြီး ရန်ဖြစ်နေရတာနှင့် ဒေါသက ဟိုးအစကအတိုင်း အလုံးအရင်းနဲ့ ထွက်၏။

“ရှင် အခု ကျွန်မ ကြမ်းသလား။ နုသလား စုံစမ်းဖို့ လာတာလား”

“စိတ်ကို မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဝင်စားတာကို ပြောလေ”

“စာမျက်နှာကို ငါ့အိမ် နောက် ဘယ်တော့မှ မလွှတ်နဲ့ ”

“နောက်ရောရှေ့ရော ဘယ်တုန်းကမှ မလွှတ်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ဟာသူ သွားလာနေတာကိုလည်း ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်းတယ်နော်....”

“ရှင်းဖို့ က မင်းကောင် ငါ့အိမ်မလာမှ ဖြစ်မှာ ။ ဒီကောင်မျက်နှာ မြင်တိုင်း ... သူနဲ့ ငါ

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း ...”

“ဘာဖြစ်လဲ...”

“ရှက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွ... သူက မျက်နှာပြောင်တိုက်နေပေမယ့် ငါရှက်တယ်၊

သူနဲ့ ငါ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ငါလည်း တစ်သက်လုံး ပြောလာတာ၊ ဒါတောင်မှ”

“ရှင်ကမျက်နှာပြောင်တိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို စာမျက်နှာကို ပြောနေတာလား ...

ကျွန်မကို စောင်းချိတ်ပြောနေတာလား”

“စောင်းပြောဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းမျက်နှာရှေ့မှာ ရပ်ပြီး တည့်တည့်ကြည့် ပြောနေတာ၊ ဒီမှာ မိမိ ... မင်းကောင်ကို မင်း မပြောမဆို နေခဲ့တာ အခု ပြောချိန်တန်ပြီ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ပြောမှ ငါ သူ့အဖေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လက်ခံမှာ ။ အဲဒီတော့”

“ဘာလို့ ပြောရမှာ လဲ... နေပါဦး။ ရှင့်ကိုရော ကျွန်မက စာမျက်နှာ က ရှင့်သားပါလို့ ဘုရားစူးစိုးကြိုးပစ် ကျိန်ပြောခဲ့ဖူးလို့ လား”

“မပြောဘူးလေ ... မင်းဘာမှ မပြောဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း ဟုတ်တယ် မ ဟုတ်ဘူး မပြောဘူး၊ ဟိုကောင်ကိုလည်း ဘာမှ မပြောပြဘူး၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်နေလို့ အဲဒီပြဿနာ ဒီနေ့ထိ တက်နေတာ”

ဖြစ်ရလေ ဆိုသည့် ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် ဒေါ်မိမိက ခါးတစ်ဖက်ထော က်၏။

“ကလေးမွေးတာ ယောက်ျားမရှိဘဲနဲ့ လေဥဥလို့ ရတယ်များ ရှင်ထင် နေလား ကိုခင်မောင်”

“မရဘူးလေ ... ငါ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီယောက်ျားက ငါ မဟုတ် ဘူး ”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ...”

“မင်းအသိဆုံးဖြစ်မှာ ပေါ့၊ အဲဒီအဖြေကို မင်းတစ်သက်လုံး ပါးစပ်ပိ တ်ထားခဲ့တာ၊ ခုကျမှ မုန်လာဥ လုပ်မလို့ လား....”

“တစ်သက်လုံး ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့ပြီး ရှင့်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်လို့ ကွာရှင်ပေးလိုက်သေးတာ၊ ကျွန်မက ခုကျမှ မုန်လာဥ လုပ်စရာလား၊ ကာယ ကံရှင် အသိဆုံးမို့လို့ ပြောပြရင်လည်း ရှင်စွပ်စွဲနေမှာ ပဲ၊ ကျွန်မ မွေးတဲ့

ကလေးက ရှင့်သား ဖြစ်ခြင်း မဖြစ်ခြင်းထက် တခြား တစ်ပါးသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သား မဖြစ်ဖို့ ဘဲ ကျွန်မ ဂရုစိုက်တယ်၊
အဲဒါကြောင့် ရှင်လူမဆန်စွာ စွပ်စွဲနေတာကို အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ကျွန်မသား
ကိုလည်း မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ပြောပြီး ရှင့်ဆီသွားဖို့ မသွားဖို့ အ
တွက် အချိန်ကုန်ခံ ကြိုးစားမနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မဘက်က အမြဲတမ်း ဒီတို
င်းပဲ၊ ရှင်ဘာသိချင်သေးလဲ”

ဦးခင်မောင်က စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေရင်းမှ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်လိပ်
သွားအောင်မဲ့၍ ...

“လူကြားကောင်းတဲ့ စကားတွေပါပဲ ဒါပေမဲ့
ဒီကောင်စားပေါက်ချောင်အောင် ငါ့ဆီကို လက်ထိုးနေလို့ ကတော့ အဖြ
စ်က ကြာလေဆိုးလေဖြစ်မှာ နော်၊ စာမျက်နှာဆိုတဲ့ ကောင်ကို ငါတသ
က်လုံး လက်မခံဘူး”

“အဖြစ်ဆိုးမယ် ဟုတ်လား... ဘယ်လောက်ထိလဲ၊ ရှင့်ဆီလာရင် ဓား
နဲ့ ပြေးထိုးမလား၊ ရိုက်လွှတ်မလား လုပ်လေ... ကျွန်မကလည်း မကော
င်းခဲ့သလို ရှင်မိဘမပီသဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မက အပြစ်မတင်ပါဘူး၊
သားသမီးဆိုတာ ကိုယ်ကမွေးလို့ လူဖြစ်လာကြတာ၊ သူတို့ ခြေထောက်
လေးတွေ ခိုင်အောင်လည်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝ
ကောင်းချင်ရင် ကိုယ်ကြိုးစား ... ဒါပဲ၊ ရှင့်ကိုလည်း ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီ
လိုမေးခွန်းတွေ ဒီနေရာထိ လာထုတ်တာ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ ရှင့်
ဆီသွားဖို့ မသွားဖို့ ကျွန်မက ထိန်းကျောင်းပေးမှာ မဟုတ်သလို ကျွန်မ
ဆီမှာ ခေါ်ပြီး ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ဖို့ လည်း တာဝန်ကျေမှာ မဟု
တ်ဘူး ၊ အဲဒါကြောင့် အလွမ်းမခန့် စာမျက်နှာအကြောင်း နောက်ထပ်
ဘာမှ လာမပြောနဲ့ ...”

“ကောင်းတယ် မင်းကိုယ်မင်းတော့ သိပ်ကောင်းနေတာပါပဲ၊
တောက် ...”

“ရှင်က တက်ခေါက်နေရအောင် ကျွန်မက ရှင့်မယား မဟုတ်ဘူး
နော်၊ ဒီထရုံအိမ်စုတ်ကလည်း ရှင်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး၊ ကလေးတွေအတွက်
သိပ်ရင်နာနေရင် ခေါ်သွားလို့ ပြောပြီးသား၊ ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းပဲနဲ့ ကျွန်မက
လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေရင် ... ခြေလွတ်လက်လွတ်
ထွက်သွားနိုင်တဲ့ ရှင်က အသာရသွားမှာ ပေါ့၊ ဟွန်း”

ပြောပြီး လက်ပိုက်လိုက်ကာ ဦးခင်မောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။ ရှေ့ကို
လျှောက်ဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်လျှင် ဆက်ရာရှိနေသည့် ကြမ်းခင်းပြင်မှာ “ဗျစ်”
ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ရ၏။

လှမ်းလိုက်သည့် ကြမ်းခင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး
မျက်လုံးရောက်သွားပြီး ဦးခင်မောင်က ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ၏။ ထိုမျက်
နှာကို အမိအရကြည့်ပြီး ဒေါ်မိမိက ပခုံးတွေ လှုပ်အောင် ရယ်သည် ။

“တစ်ခုလပ် လင်ပစ်မမို့လို့ မပြင်နိုင်ဘူးတော့ မထင်နဲ့ နော်၊
ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကို ပြင်လိုက်ရင် ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်
ကျင့်တရားကို ဒဏ်ခတ်ခံရမယ်၊ လင်မရှိပဲ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်
ဖြစ်နေရင် ပါးစပ်တွေက ပြောကြမှာ လေ၊ နောက်တစ်ချက်က နှစ်
ယောက်က ပခုံးထမ်းရမယ့်ဝဋ်ကို ရှင်က ဖြုတ်ချသွားကာမှ ကျွန်မက မ
နိုင်မနင်း ထမ်းမနေနိုင်ဘူး၊ အချိန်တန်ရင် မအေတွေကပဲ သားသမီး
တွေနဲ့ တို့လို့ တွဲလောင်း ကျန်ခဲ့ရတာဆိုတဲ့ ရာဇဝင် ပျက်သွားအောင်လို့
”

“မင်း မင်းကွာ...”

“တက်မခေါက်နဲ့ နော် ... ရှင် ဒီတစ်ခါ တက်ခေါက်ရင် ကျွန်မ ပါးရိ

ကပ်ပစ်မှာ ၊ ပြီးရင် အိမ်ပေါ်ကနေ လေးဘက်ထောက် ဆင်းသွားရမယ်၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်”

“သိတယ် ... စမ်းလည်း မစမ်းဘူး၊ လွမ်းလည်း မလွမ်းဘူး”

ဦးခင်မောင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ ထိုစဉ် တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည့် စာမျက်နှာ၏ အရိပ်ကြောင့် ဒေါ်မိမိ ကျောခိုင်းထားလိုက်ရင်း နားစွင့်နေမိ၏။

“အဖေ အဖေ ဒီကိုလာတယ်”

“ဟိတ်ကောင် တိတ်စမ်း ...၊ တောက်...”

တက်ခေါက်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရပြီး ဒေါ်မိမိ နာကျင်စွာ မဲ့လိုက်မိသည် ။ လူတိုင်းအပြောနဲ့ အဖေက မညီနိုင်ကြဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် မျက်တောင်တွေ ခတ်၊ အံ့ကြိတ်၍ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်၏ ။

“အမေ...”

ကိုယ့်နောက်မှာ ရောက်နေမှာ ပဲဆိုတာ သိပြီးသား..၊ သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြလျှင် ...

“အဖေ ... အဖေ ... ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“မင်းကို နောက်ထပ် အိမ်မလာစေနဲ့ လို့ လာပြောတာ”

ဖွေးနုနေသည့် မျက်နှာလေး ငုံ့ကျသွားသည် ။ စိမ်းညိုထူတန်းနေသည့် မျက်ခုံးစပ်လေးတွေပါ နီမြန်း လာပြီး

“အမေ မသိဘူးလို့ သားပြောပါတယ်”

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြော၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေး ပြန်မော့မလာဘဲ ဒီ

တိုင်းပဲ ငုံ့ထားခဲ့သည်။ ။

စာမျက်နှာ...၊ ရှစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ် ရောက်တဲ့ အထိ ဖအေက မကြင်နာတိုင်း ချောင်ကပ်ပြီး ရှိုက်ငိုနေတုန်း။ ခုလည်း ဆယ်တန်းကျောင်းသားဆိုပေမယ့် မျက်ရည်ဝဲနေနေငြိမှန်း ဒေါ်မိမိ သိနေသည်။ ။

ငုံ့ထားသည့် မျက်နှာက နဖူးပြေပြေနှင့် မျက်ခုံးစပ်လေးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“အေး ... သူဘာထင်ထင် ငါကလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်းလည်း ဒီလူပြောဆိုသမျှ ခံနိုင်တယ်ဆိုရင် သွား...၊ မခံနိုင်ရင် နားလိုက်၊ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှင်သန်ခွင့်ရနေကာမှ အဖေတစ်ယောက်ကို မဖြစ်မနေ လိုအပ်နေတယ်ဆိုရင် ကြိုးစားကြည့်ပါ။ ငါကြိုပြောနိုင်တာက မင်းကျောက်ခဲက နို့ညှစ်နေသလို ဖြစ်မှာပဲ”

“အမေ”

မော့လာသည့် မျက်နှာမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့နေလျက်

“ကမ္ဘာမြေကြီးက ရပ်တည်ခွင့်ပေးလိုက်ပေမယ့် အဲဒီ ကမ္ဘာမြေကြီးတောင်မှ နေနဲ့ လ ရှိမှ အလင်းနဲ့ အမှောင်တွေကို ရယူနိုင်တာပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်က မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အရိပ် မဟုတ်ဘူးလား၊ အမေ့ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ အဖေ့ကိုလည်း သားက.”

“တိတ်စမ်း”

ဒေါသကြောင့် လေသံက ဓားသွားလို့ စူးရှနေခဲ့၏။

“ပခုံးပေါ်မှာ လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းချိတ်တော့ လမ်းပေါ်က ဈေးသည်၊ ပခုံးတစ်ဖက်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်ထားတော့ ကျောင်းသား၊ မင်းကိုလ မ်းပေ ၊ မှာ ပြေးလွှားနေရတဲ့ ဈေးသည် မဖြစ်အောင်

ကျောင်းသားဖြစ်ခွင့် ငါပေးထားတာ၊ ထားတဲ့ အတိုင်းပဲနေ... ငါ့ကို စာသံပေသံနဲ့ လာမညွန့်နဲ့ ၊ ငါ့ဘဝမှာ ကဗျာလည်း မရှိဘူး၊ စာလည်း မရှိဘူး၊ နူးညံ့တတ်တဲ့ လူဟာ သည်းခံခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းတွေနဲ့ ပျော်မွေ့မယ်၊ ငါသည်းမခံတတ်တဲ့ အတွက် နူးညံ့မှုတွေ အလိုမရှိဘူး၊ မင်းသွားတော့”

သွားတော့လို့ ပြောရင်း ကိုယ်တိုင်ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်လျှင် စောစောက ဒဏ်ရာဖြစ်သွားခဲ့သည့် ကြမ်းခင်းကိုပဲ နင်းမိပြန်ကာ...

“ဈာတ်”

“အမလေး!”

“အမေ! ...”

စာမျက်နှာ ကမန်းကတန်း ပြေးထူသည် ။ ခြေကျံကျသွားသဖြင့် ခြေသလုံးကနေ ဒူးဆစ်နားထိ ပွန်းရှသွားသည့် ဒဏ်ရာက သွေးစို့၍ ချက်ချင်း နီရဲလာ၏။

“အား ကျွတ် ..ကျွတ် ...”

ဒေါ်မိမိ ကျံသွားသည့် ခြေထောက်ကို စာမျက်နှာ အကူအညီနှင့် ပြန်ဆွဲတင်၍ ထဘီကို သေချာ “မ” ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ချလိုက်သည် ။

“အမေ့ခြေထောက် တော်တော်ပွန်းသွားတာ၊ သား...”

“ရတယ် .. ဖယ် ... အဲဒီကြမ်းပေါက်ကို ပြန်ဖာလိုက်”

တွဲထားသည့်လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်တာ ညင်ညင်သာသာမဟုတ်။ တစ်သက်လုံးက ဒီတိုင်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့တာပေမယ့် စာမျက်နှာအတွက်က မရိုးသားနိုင်သော ရင်နင့်ခြင်းဖြင့် ...

“ဘုတ်”

လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်း မျက်ရည်ကျတော့မှာ ကိုလက်မောင်းနဲ့ ပင့်သုတ်ပစ်မိသည်။ ။

ကြမ်းပြင်ကို ဖာထေးဖို့ အတွက် ပျဉ်စားထိုးဖို့ ရှာရသည်။ ။ ပျဉ်ရှိတော့ သံကမရှိ၊ နောက်ဖေးထွက်၍ ယိုင်နဲ့ နေသော ခြံတိုင်တစ်ချို့က ကောက်ထွက်နေသည့် သံတွေကို ကော်ထုတ်ယူသည်။ ။

ဖြောင့်အောင် သေချာပြန်ထုရင်း တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်အောင် ဆာနေသည့် ကိုယ့်ဗိုက်ကို ဆုံးမနေရသည်။ ။

ထမင်းရှိနေတတ်ပေမယ့် ဟင်းကတော့ အဆင်သင့်ရှိနေဖို့ မသေချာ။ ။ ရှိရှိမရှိရှိ အဆာပြေအောင် ဖြစ်သလို ကျုံးသွင်းရမှာ ပဲဖြစ်ကာ အမေ့ကို မမေးရဲပါ ...။

မေးခဲ့ဖူးသည့် တစ်ခါတုန်းက....

“ဗိုက်ပြည့်အောင် သစ်ဥ သစ်ဖုပြုတ်သောက်ရင်တောင်ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ထမင်းရှိနေတာ မကျေနပ်သေးဘူးလား... နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြင်မှာ ခိုင်းမစားဘဲ ကျောင်းထားနေရတော့ ငါ့မှာ ဘာမှ အကျိုးမရှိတဲ့ အပြင် နှစ်နာသေးတယ် နားလည်လား...၊ အရွယ်လေးတွေ မရောက်သေးလို့ ကြည့်နေတာ၊ အမြဲတမ်း ဟင်းနဲ့ ထမင်း စားချင်ရင် ကျောင်းထွက်လိုက်၊ ကျောင်းစရိတ် ပိုထွက်လာတာနဲ့ ဟင်းဝယ်စား၊ နင်တို့ အတွက် အားလုံးပြည့်စုံအောင် ငါ ဖန်တီးမပေးနိုင်ဘူး”

အမေက ပြောပြီဆို တိုးတိုးတိတ်တိတ်လေး မဟုတ်၊ သူ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မမက အပျိုရွယ်လေးဆိုတော့ ရှက်တတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

“စားလိုက်ပါ မောင်လေးရယ်... မမ အလုပ်ရှာနေပါတယ်၊ အလုပ်ရ

ရင် မမတို့ အိမ်မှာ ဟင်းကောင်းချက်စားကြမယ်နော်၊ အမေတစ်ယောက်တည်း ရှာနေရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြည့်စုံမှာ လဲ”

“မမ ... အမေက ဘာလုပ်တာလဲဟင် ၊ မောင်လေးတို့ ဝိုင်းကူလို့ ရတာပဲ”

သူက ကလေးမို့ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ မေးခဲ့သော်လည်း မမက မဖြေနိုင်ခဲ့ပေ။ လူတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ အပျိုရှုံးအောင် လှသည် ဆိုသော အမေက တစ်နေ့ တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ အပြင်ထွက်သည် ။

သူတို့ မောင်နှမကိုယ်ပေါ်မှာ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံနွမ်းနွမ်းက ဘယ်တော့မှ မလန်းနိုင်ပေမယ့် အမေ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တော့ ရောင်စုံဝတ်စုံတွေက မရိုးအီခဲ့ပါ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ နောက်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့တာကို မမက ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိခဲ့သလို အမေ့နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ နှုအိနေတာ၊ ပါးပြင်တွေမှာ အဖုအပိန့်မရှိ နုမွတ်နီမြန်းနေတာ အားလုံး...၊

တင်းပြည့်သွယ်လှသည့် ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်းလေးတွေအထိ သူကတော့ အသေးစိတ် ချစ်ပါသည် ။

အမေလှနေတာကို မော့ငေးရင်း စာကျက်ရတာကို သဘောကျခဲ့၏။ “အဲ့ဒါ မင်းအမေလား ... တော်တော်အရွယ်တင်တာပဲ” လို့ လူတွေ ပြောတိုင်း တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ်နေခဲ့တာ ခုချိန်ထိ...။

အမေ့ကို ကြည်ညိုမပျက်၊ အချစ်မပျက် ရှိနေဆဲပါ..။ ဒါပေမဲ့ အမေကတော့ စိမ်းကား ရက်စက်နေဆဲ...။

မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန်မရှိတော့ဘူးလား။ မှန်လို ရောင်ပြန်မဟပ်ဘူး ဆိုရင်တောင် မိုးစက်လေးတွေလို ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ စိ

မ့်သက် တိုးဝင်ခွင့်လေးတော့ ရချင်၏။ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ပူတာအေး
တာ ခြပ်ရှိခြပ်မဲ့ အားလုံးကို ဘာမှ ငြင်းပယ် ညည်းညူခြင်းမရှိဘဲ လက်
ခံ သိမ်းဆည်းနိုင်သည့် ဂုဏ်သတ္တိတွေနဲ့ ထမ်းပိုးထားခဲ့သလိုမျိုး...။

အမေ မကြင်နာနိုင်ရင် နေပါ။ သားတို့ ရဲ့ ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းတွေ
ကို လက်ခံပေးနေရင်ပဲ တော်ပါပြီ...။

မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခနဲ ကြွေကျပြီးမှ လက်မောင်းနဲ့ ပွတ်တိုက်
ပစ်မိ၏။

“ဒုန်း ... ဒုန်း...”

မျက်ရည်ကြောင့် သံရိုက်နေသည့် တူချက်က သံပေါ်ကို တည့်တည့်
ကျလိုက်၊ မကျလိုက်...။

“ဒုန်း...”

သံချင်းခတ်မိသဖြင့် ရဲခနဲ မီးပွင့်သွား၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါလေးလုပ်နေတာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆောက်နေ
တာ ကျနေတာပဲ၊ မျက်နှာ...”

“ဗျာ ... အမေ”

“ငါ နားတွေ အူနေပြီနော်၊ နင်...”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ ပြီးပြီ”

မျက်လုံးကို အထပ်ထပ်ဖိပွတ်၍ တူကို သေချာ ‘ဆ’ ကိုင်လိုက်ရသည်
။ အသံခပ်အုပ်အုပ်နှစ်ချက်နှင့် အပြီးသတ်ကာ မျက်လုံးတွေကို လက်
မောင်းပင့်ပြီး ထပ်ပွတ်မိစဉ်

“မျက်နှာ...”

“ဗျာ...”

“ဘာမှ မရှိဘူး... လမ်းထိပ်မှာ တို့ စရာပြုတ်နဲ့ ငပိရည်သွားဝယ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပိုက်ဆံလာယူ”ဆိုသည့် နောက်ဆက်တွဲစကားကို နားစွင့်နေမိသော်လည်း အခန်းထဲမှာ ပန်ကာဖွင့်ထားသဖြင့် လှုပ်ခါနေသည့် ခန်းဆီးစရည်က အသံတိတ် နှုတ်ဆက်နေ၏။

ဒါသည် ကဗျာမဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော နေ့စွဲများ ထဲက နေ့တစ်နေ့..။

*

အခန်း (၅)

“ဟဲ့ ... မျက်နှာ .. နင် ငါ့စာအုပ်တွေကို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တစ်ဝက်ပြလက်စနှင့် စာရွက်က ဒေါ်မိမိ ဆွဲယူလိုက်သည့် စာအုပ်
ထဲမှာ ပါသွားသည်။ ။

“ကြည့်စမ်း ... ဟိုမှာ လည်း ဖြထားတာ မနည်းဘူး၊ ငါ့စာအုပ်တွေ
ကုန်ပါပြီ”

“အမေ မသုံးတော့တဲ့ စာအုပ်တွေပါ အမေရယ်...”

“ဘာ ... ငါမသုံးတာလဲ ... သုံးတာ မသုံးတာ ငါ့အလုပ်၊ နင် ငါ့စာအုပ်
ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆုတ်ပစ်နေတာလဲ”

“သား စာရွက်လိုချင်လို့ ပါ”

“စာရွက်လိုချင်တာ စာအုပ်ထဲက ဖြုတ်ရမယ်လို့ နင်တို့ ဆရာမတွေက
သင်ထားသလား၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ တောက် ... ကြီးတောင်ကြီးမား
နဲ့ ပါးနားရိုက်ပစ်လိုက်ရ မကောင်းဘဲ ရှိတော့မယ်”

စာရွက်တွေကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ စာအုပ်တွေယူပြီး လှည့်ထွက်
သွားသည်။ ။ ကြမ်းပေါ်မှာ စာရွက်တွေကြားထဲ တင်ပလွှင့်ခွေ ထိုင်လျက်
သားနှင့် စာမျက်နှာဒီတိုင်း ကျန်ရစ်၏။

ဆရာမက စာရွက်တွေ ဖြုတ်ယူရမယ်လို့ သင်မထားပါဘူး အမေ..၊ ဆရာမရှေ့ကို စာရွက်တွေ မပါပဲ သွားလို့ မရလို့ ယူမိတာပါ..။

“နေရာတကာ မျက်ရည်မလွယ်ရဘူး”လို့ မမ မှာ ထားပေမယ့် စာမျက်နှာရဲ့ နေ့စွဲတိုင်းဟာ မျက်ရည်ကပဲ စီနီယာ ဖြစ်နေသည်။ ။

ယောက်ျားပေမယ့် ငိုချင်နေတာကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရသလဲဆိုတဲ့ ပညာ သူ့မှာ မတတ်...။

“မောင်လေး”

ခြေသံဖွဖွနှင့် ယဉ်ပါးနေသည့် သနပ်ခါးနံ့လေး နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ။ မမ လာပြီကို သိကာ မျက်နှာငုံ့လိုက်တော့ မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနဲ့ ကြွေ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

စာရွက်ဖြူတွေ မသပ်မရပ် ပြန့်ကျနေတာကိုကြည့်ကာ စာမျက်နှာဘေးမှာ ပဲ မခ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်လိုက်ရင်း...

“မြင်လိုက်ရင် အဲဒီလို ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့ ပုံပဲကွာ.. မောင်လေးက ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းအရွယ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဆယ်တန်းပဲ ဖြေရတော့မယ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်သွားတာနဲ့ အရွယ်ရောက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ မျက်ရည်လွယ်နေတာ ကောင်းသလား”

“မောင်လေး ငိုတာ မဟုတ်ဘူး မမ”

“မငိုဘဲနဲ့ မျက်ရည်တွေက ဘယ်သူလာထည့်ထားတာလဲ”

စာမျက်နှာက သူ့အစ်မကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝေနေသည့် မျက်လုံးတွေကို ပွတ်မပစ်တော့ပဲ မျက်တောင်တွေပဲ ဖိခတ်ပစ်၏။ မခက ပင့်သက်လေး ရှိုက်ပြီး ဘေးမှာ ကျကျနန ထိုင်ချပစ်လိုက်ကာ....

“အမေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ညည်းက ဘာတွေ ဖြေရှင်းပေးမှာ လဲ”

ဒေါ်မိမိ ထွက်လာတာ ဝင်သွားတုန်းက ဒေါသတွေအတိုင်း တစ်စက်မှ မလျှော့။ လက်ထဲမှာ လည်း ဗလာစာအုပ်တစ်ထပ် ပါလာကာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဘုန်းခနဲ ပစ်ပေါက်ချကာ....

“စာအုပ်တွေကို ဆုတ်ဖြုတ်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာ ကြည့်...”

ကြည့်ဆိုပေမယ့် မခ မကိုင်ရဲပါ...၊ စာရွက်ဖြူတွေ တစ်ရွက်စီနှင့် ပစ်ချလိုက်သည့် စာအုပ်တွေကို ကြည့်ကာ ကိုယ့်ဘာသာ နားလည်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

“ငါ့ပစ္စည်းလို့ သတ်မှတ်ထားရင် ငါဖွင့်ထားတဲ့ ပန်ကာလေတောင် လာမခံနဲ့ ... မကြိုက်ဘူး”

ဒေါ်မိမိက မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မတ်တတ်ကနေ စီးမိုးကြည့်ရင်း ခါးနှစ်ဖက်ထောက်သည် ။

“နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ပညာတတ်အောင် ငါသင်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီထိ စေတနာလေး ပျက်မသွားအောင် ငါ ဘယ်လောက်အောင့်အည်း သည်းခံခဲ့ရလဲ သိလား... ကိုယ်မွေးထားတာပေမယ့် နင်တို့ ကို ကျွေးမွေးပြုစုနေရတိုင်း ဟိုသတ္တဝါကောင်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပိပြားနေရသလိုပဲ ၊ သူပစ်စလက်ခတ် ထားခဲ့နိုင်သလို ငါကလည်း တောင်းထဲစုထည့်ပြီး မြောင်းထဲသွားချပစ်ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ထိ ငါ့မှာ ပူဇော်ပသနေရတုန်း”

အတ္တမာနများ နှင့် ဒေါ်မိမိက အံတကြိတ်ကြိတ်ပြောရင်း မျက်ရည်ရောင်တွေ လက်နေရှာသည့် မျက်ဝန်းနှစ်စုံကိုပါ ချန်မထားပဲ မျက်စော

င်းခဲသေးသည်။ ။

“ဖအေဖြစ်ဖြစ် မအေဖြစ်ဖြစ် မှားပြီးရင် မှားတဲ့ အပြစ်အတွက် ဆတူခံရမှာပဲ။ နင်တို့ ကြောင့် ငါက ဒီသတ္တဝါရဲ့ လည်ပင်းနင်းခံနေရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါစိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်း ပေးတာကို ယူ၊ လောဘမတက်နဲ့၊ နောက် ဒီလိုလက်ရဲဇက်ရဲလုပ်လာရင် နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရဲမယ်”

ဒေါ်မိမိ အထဲပြန်ဝင်သွားကာ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာ၏။ ယောထဘီအနီရဲ့ရဲ ကန့်လန့်စင်းလေးနှင့် ရှန်သားအနီရဲ့ကို ဝတ်ထားတာက အိမ်နေရင်း ပုံအတိုင်းပဲ ဖြစ်လျက် ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေး တစ်ခုပဲ ဝင်ယူလာတာ ဖြစ်သည်။ ။

ဖြူဝင်းနုမွတ်နေသည့် အသားအရေသည် ဒီအရွယ်ထိ ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းဆိုလို့ တစ်စက်ကလေးမထင်...။ လက်မောင်းသား သွယ်သွယ်၊ ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်လှလှလေးနှင့် ဘယ်လိုပုံစံလေးနဲ့ ပဲ ထွက်သွားသွား အမေ့ကို နှစ်ခါပြန် မကြည့်တဲ့ လူ မရှိ...။

ထို့ပြင် ပခုံးအောက်ထိ အဖြောင့်တိုင်း ဖြန့်ချထားတတ်သည့် ဆံနွယ် လက်လက် လေးတွေက အမြဲဂရုစိုက် ယုယထားတာမို့ ကော်ဖီရောင်ရင့်ရင့်နှင့် အားကျလောက်အောင် လှ၏။

အမေ ထွက်သွားတာကို တံခါးဝထိ လိုက်ကြည့်နေရင်း မခမျက်လုံးတွေ စာမျက်နှာဆီ ပြန်ရောက်လာ၏။

မငိုနဲ့ ဆိုလို့ မငိုအောင် ထိန်းချုပ်နေရပုံပေါက်သည့် စာမျက်နှာသည် မျက်ခမ်းစပ်လေးတွေ၊ နှာသီးဖျားလေးတွေ ရဲတွတ်နေရှာ၏။

“မောင်လေး ... နင် စာအုပ် မရှိတော့လို့ လား။”

စာမျက်နှာက မဖြေ....။

“ဘာဖြစ်လို့ အမေ့ပစ္စည်းကို သွားလုပ်ရတာလဲ မောင်လေးရယ်...”

“မောင်လေး အမေ့ကို ပြောပြီး မတောင်းရဲလို့ ပါ”

“မသိအောင် ယူတော့ ပိုမဆိုးဘူးလား”

“ကျောင်းစာအုပ် လိုနေလို့ ဆိုရင် ဒီလောက် မဖြစ်လောက်ဘူး မှတ်လို့”

“မောင်လေးရယ်”

မခ မျက်ရည်ဝေနေတာတွေကို မျက်တောင်တွေနဲ့ ပုတ်ခတ်ဖယ်ပစ်ကာ စာရွက် ဆုတ်ယူပြီးသားတွေကို လိုက်ကောက်၍ သေချာထပ်သည်။

။

“ကဲ ... ဆူပြီးပြီဆိုတော့ ဒါတွေ မောင်လေး သုံးလို့ ရပါပြီ၊ မမ ဒေါ်ကျင်နုဆီမှာ သွားချုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

စာမျက်နှာ ခါးမတ်သွားကာ မခလက်ထဲက စာရွက်ထပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

“ပြန်ရွေးစရာ မရှိရင် ဒီညမောင်လေးအိမ်စာရေးဖို့ မရှိဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ စာရွက်တွေကို ဖောက်ပြီး ကြိုးနဲ့ သီထားလိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ မောင်လေးရယ်...”

မခ က စာမျက်နှာလက်ကို ပြန်ဖယ်ချလိုက်၏။

“အချိန်မီမမ ပြန်ရွေးပေးမယ်၊ဒီတိုင်းကြီး ကိုင်ရင် ဆရာမတွေ ဆူမှာ ပေါ့”

မောင်နှမ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆရာ၊ ဆရာမ တော်တော်များ

များကတော့ အတွင်းရေး၊ အပြင်ရေး သိနေကြပါပြီ..။

မခ တုန်းကလည်း ကိုယ့်မှာ မတတ်နိုင်ပေမယ့် စာကြိုးစားနေတာမြင်တော့ ဆရာတွေလည်း မနေနိုင်ကြပေ။

အချိန်ပိုတွေ၊ ကျူရှင်တွေ အားလုံး မခ ကို အလကား တက်ခွင့်ပေးခဲ့ သည် ။ တော်ရုံ အတန်းထဲမှာ ဘာကြေး ညာကြေး ကောက်ပြီဆိုလည်း မခ ကို ဘယ်စာရင်းမှာ မှ မထည့်..။

ထိုနည်းလမ်းဖြင့် မခ ဆယ်တန်းကို သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့ သည် ။ ဘဝရဲ့ နောက်ထပ် တစ်ဆစ်ချိုးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ ပါ...။

“အဝေးသင်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ပြီးဆုံးအောင် ယူလိုက်ပါ လား သမီးရယ်”

လို့ တပည့်ဟောင်းမို့လို့ ဆရာတွေက နှမြောတသစွာ အကြံပြုကြသ န် ။ သူမအတွက်က အဝေးသင်ဆိုတာလည်း မလွယ်ကူပါ။

အဝေးလည်း အဝေးမို့လို့ သူ့စရိတ်နဲ့ သူ ငွေကုန်ကြေးကျ ရှိတာပဲ ဖြစ်သည် ။ ဒါကိုတော့ ဆရာမတွေကို ပြန်ပြောမပြတော့ဘဲ သူတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြီးစလွယ် ခေါင်းညိတ်နေခဲ့မိ၏။

မရှိတဲ့ အကြောင်း ပြောရတာဟာမိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချလိုခြင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောဆို ဝန်ခံရဲခြင်း၊ ပြီးတော့ တစ်ဖက်က ကူညီလာမှာ ကို မျှော်ကိုးခြင်း စသည့်သော အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ဖြစ်လို့ ရသည် ။

ဆယ်တန်းထိ တောက်လျှောက် လက်တွဲကူညီခဲ့ကြသည့် ဆရာတွေ ရှေ့မှာ နောက်ထပ် ချို့တဲ့ တာတွေ ပြောမိလျှင် ဟိုတုန်းက ထားခဲ့ကြသ ည့် စေတနာတွေပါ ပျက်သွားနိုင်တာကို တွေးမိသဖြင့်

ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ဘာမှ ထပ်မပြောမိအောင် နေခဲ့ခြင်းသာ...။

ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် မခ ပညာ မဆုံးခဲ့ဘဲ ဘာအလုပ် လုပ်လို့ မှ လည်း အဆင်မပြေ....။

အလုပ်လုပ်တိုင်း အတိုက်အခံတွေ အမြဲရှိနေတတ်ကာ ဆိုးဝါးသည့် ကုသိုလ်ကံကြောင့် သူမမှာ ချစ်သူခင်သူ မရှိခဲ့ပေ။

မိန်းကလေးချင်းဆို ပြိုင်ဆိုင် မနာလိုကြရင်း အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်ရ သလို ယောက်ျားလေးတွေကျတော့ ထိကပါး ရိကပါး....။

ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတွေက တစ်မျိုး၊ သူလိုကိုယ်လိုလူတွေ သူ့ထက်ငါ ကြိုးစားလာတတ်တာတွေလည်း ရှိကာ ဆင်းရဲပြီး လှနေရတာကို တောင် စိတ်ပျက်လာမိခဲ့သည် ။

မခ ရော မောင်လေးပါ မိဘတွေဆီက အဆင်ပြေတာလေးတွေပဲ ရယူထားပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ချောချောလေးတွေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေကျ....။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီစကားတွေက ဘဝင်ခိုက်စရာပါ။ ခုကျတော့ လှနေတာကပဲ “မအေတူသမီး မအေလို လာမှာ ပဲ”လို့ ပြောချင်သည့် မျက်လုံးစူးစူးတွေနှင့် ...။

အမေကရော ဘာတွေဖြစ်နေလို့ လဲ...၊ မခ အမေ့ကို ချစ်သည် ၊ အဖေ့ကိုလည်း ချစ်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုကို ထားရက်ခဲ့သူအဖြစ် အဖေ့ကို စိတ်ကူးထဲက ခဏ ထုတ်နုတ်ထားနိုင်သည် ။

အမေကတော့ ကြင်နာသည် ဖြစ်စေ မကြင်နာသည် ဖြစ်စေ အမေ့ရဲ့ တစ်ခြမ်းပဲ ရင်ခွင်ကြောင့် သူမတို့ လုံခြုံခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

အမေ လှလှပပ နေတတ်တာကိုပဲ လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကဲ့ရဲ့ ချင်ကြမှ

နိုး မသိပါ။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ထိ အမေနောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ မဟုတ်...။

အမေနဲ့ ပတ်သက်သော စာတမ်းပြုစုရမည်ဆိုလျှင် မခ ပါမောက္ခဖြစ်သွားနိုင်သည် ။

အဲဒီလောက်ထိ ချစ်ခဲ့သည် ...။

★